

Legea sau harul – ce ne determină acțiunile?

Versete călăuzitoare: Evrei 12.18-24

Evrei 12.18-24: Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt (pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre”; și așa de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!”), ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; și de Adunarea celor întâinăscuți, înscriși în ceruri; și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; și de duhurile celor drepți, făcuți desăvârșiți; și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.

În Evrei 12 se vorbește despre doi munți: unul se referă la *Lege*, celălalt la *har*. Și este important să știm la care munte suntem aduși – pentru că în legătură cu unul dintre munți avem de-a face cu Dumnezeu, care ne impune *cerințe*, în timp ce în legătură cu celălalt munte avem de-a face cu Dumnezeu, așa cum El acționează în *har*.

Dumnezeu dăduse poporului Israel Legea pe Muntele Sinai, iar responsabilitatea lor era să împlinească cerințele drepte ale acestei Legi. Ei nu au reușit aceasta; au eșuat complet. În zilele lui Eli, filistenii au răpit Chivotul Legământului – singura legătură rămasă între DOMNUL și poporul Său. La sfârșitul acestei perioade de eșec, Dumnezeu a venit în harul Său și l-a ales pe David, împăratul care, împreună cu fiul său Solomon, a ridicat Templul pe Muntele Sion. Aceasta a fost expresia harului lui Dumnezeu față de un popor care a eșuat, când, pe baza responsabilității sub Lege, totul era pierdut.

În acest har, Dumnezeu a venit la credincioșii iudei, care L-au primit pe Mesia. Este același har care ne-a cuprins și pe noi și care ne însoțește zi de zi. Și numai pe acest principiu putem avea o relație cu Dumnezeu. Dumnezeu Se poartă cu noi în har. Trebuie să înțelegem acest adevăr mareț, pentru că numai atunci putem înțelege atât esența relației noastre cu Dumnezeu și între noi ca și credincioși, cât și principiile care ar trebui să ne călăuzească în relațiile noastre reciproce. Păcatele noastre sunt șterse prin sângele lui Hristos. Faptul acesta este har pur.

Dar nu este oare necesară sfințenia? „Fără sfințenie nimeni nu-L va vedea pe Domnul”, spune Evrei 12.14. Este și aceasta har? Faptul că sfințenia este necesară, desigur nu este har; dar dacă esența și natura lui Dumnezeu sunt de așa natură încât fără sfințenie nimeni nu poate fi în prezența Lui, atunci, în harul Său, El ne înzestrează cu sfințenie! Noi nu o avem în noi înșine sau prin noi înșine; dar El ne face „părtași la sfințenia Sa” (Evrei 12.10), chiar dacă trebuie să ne pedepsească pentru a ne frânge voința proprie și a ne aduce în această stare, în care putem primi totul de la El. Fiecare binecuvântare curge de la El în har desăvârșit, iar locul nostru înaintea Lui este acela de a ne supune și de a primi totul de la El.

Dar dacă Dumnezeu acționează acum cu noi după principiul harului, atunci noi, ca și copiii ai Săi, trebuie să fim imitatori ai Lui [compară cu Efeseni 5.1]. Principiul, după care trebuie să ne întâlnim unii cu alții, este harul. Am înțeles asta suficient de bine, încât să acționăm și în viața noastră practică după principiile divine? În Evrei 12.1 citim că alergăm o cursă și că trebuie să

dăm la o parte orice greutate, precum și păcatul care ne înfășoară picioarele; și atunci intervine Dumnezeu și ne ajută, pedepsindu-ne și făcându-ne „părtași la sfințenia Sa”.

Nu suntem singuri pe această cale: există o comunitate, poporul lui Dumnezeu, care merge împreună spre El – spre Cel care desăvârșește alergarea credinței și „S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12.2), dar care în curând Se va ridica pentru a-i primi pe ai Săi. Avem de-a face cu această comunitate. Nu este o alergare egoistă, în care doar *unul* câștigă premiul. Mergem cu toții *împreună*, și, ca într-o turmă de oi, există cei slabi și cei șchiopi, pe care nu-i lăsăm în urmă, ci pe care trebuie să-i ajutăm să înainteze. Există „mâini obosite” și „genunchi slăbiți” (Evrei 12.12). Cum trebuie să ne purtăm față de ei? Cuvântul este clar: „De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat” (Evrei 12.12,13). Acesta nu este muntele înfricoșător, care ardea cu foc; acesta este harul pur al lui Dumnezeu.

Pe de o parte, harul ne îndrumă să avem grijă de cei slabi și să-i ajutăm. Pe de altă parte, harul ne îndrumă să fim vigilenți și să avem grijă de căile noastre, „încât ceea ce este șchiop să nu se abată”. Căci există șchiopi în turmă, și ei nu se descurcă prea bine; dar biciul nu le-ar fi de niciun ajutor. Nu trebuie să ne purtăm cu ei așa cum s-au purtat supraveghetorii lui Faraon cu copiii lui Israel. Dumnezeu nu se poartă așa cu noi. El se poartă cu noi cu har și ne ajută în slăbiciunile noastre; sau, dacă trebuie să ne pedepsească, atunci o face „ca să avem parte de sfințenia Lui”. Ce să credem despre un păstor care ia biciul pentru o oaie sărmană, slabă și șchioapă? Și totuși: cât de des se procedează astfel în turma lui Hristos! Biciul, în loc de har! Muntele Sinai în loc de Muntele Sion! Cuvântul lui Dumnezeu spune: cel șchiop să fie „mai degrabă vindecat” (Evrei 12.13). Asta nu înseamnă că ne-am descurca acum fără sfințenie, și de aceea se spune: „Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12.14).

Totuși, să ne amintim că biciul și muntele în flăcări nu vindecă și nici nu produc sfințenie. Numai harul poate face aceasta, și astfel se mai spune: „veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu” (Evrei 12.15).

Dacă îmi pierd simțul pentru acest har, prin care Dumnezeu a lucrat mereu cu mine, eșuez în a arăta har față de frații mei și surorile mele. Și cine poate măsura ce pierdere și ce pagubă înseamnă aceasta pentru credincioși? O „rădăcină de amărăciune” încolțește (Evrei 12.15) și apar dificultăți, prin care mulți sunt întinați. Ce necaz apare uneori în Adunarea lui Dumnezeu, doar pentru că cineva – poate un frate conducător – eșuează în harul lui Dumnezeu și acționează în duhul legii și nu în Duhul lui Hristos! Sau cineva care urmărește câștigul, negociază cu asprime sau își trădează fratele! Sau cineva spune un cuvânt nechibzuit și o sămânță rea este semănată într-o inimă, care „încolțește ca o rădăcină de amărăciune”; și, în cele din urmă, această amărăciune provoacă dificultăți, care trec de la unul la altul și, prin aceasta, îi întinează pe mulți. Un astfel de comportament este cu adevărat foarte grav și total contrar Duhului lui Hristos; și dacă cei care acționează astfel nu îl judecă fără milă, atunci aceasta va atrage după sine mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu.

Să recunoaștem totuși: suntem mântuiți prin har, stăm în har, iar harul ne însoțește la fiecare pas pe cale până la sfârșit! Să înțelegem că suntem chemați să trăim în puterea aceluiași har și

să ne comportăm unii cu alții așa cum Dumnezeu S-a comportat cu noi și Se va comporta mereu.¹

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/gesetz-oder-gnade-was-bestimmt-unser-handeln-a10952.html>

Titlul original: „[Practical Grace](#)”

în *Selected Ministry of A.H. Rule*,

Addison: Bible Truth Publishers, fără an, vol. 1, pag. 220–223.

Sursă: www.bibletruthpublishers.com

¹ Nota redacției: Autorul nu dorește în niciun fel să împiedice disciplinarea necesară în Biserică (Adunare) prin acest articol. Aceasta reiese foarte clar din alte scrieri ale sale.